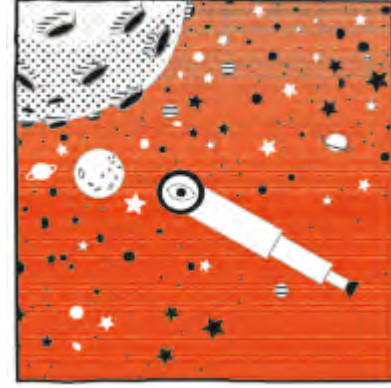

Haksızlıklara karşı duranlara...

Bölümler

- Ege** – Edison'un Teleskopu 9
- Ceylan** – Okuldaki İlk Günüm 19
- Ceylan** – Belalılar Bana Taktı 29
- Ceylan** – Havuç ve Kurukafa 35
- Ege** – Ne Plan Ama! 43
- Ege** – Planımız Aksadı mı? 55
- Ceylan** – Şu Teleskop Sihirli Olsaydı 62
- Ege** – Hangi Film? 70
- Ege** – Çifte Kumruları Kurtarıyorum 76
- Ceylan** – Ya Bahar Öğretmen Olmasaydı? 83
- Ege** – Oynadık Şıkıdım Şıkıdım! 89
- Ceylan** – Bütün Sınıf! Dimdik! 101
- Ceylan** – Bazı Arkadaşlıklar Devam Etmiyor 110
- Ceylan** – Zamirler ve Sıfatlar 121
- Ege** – Bu Gece Kardeş Gecesi 131
- Ceylan** – Süperiz! 136

EGE

Edison'un Teleskopu

Zil çaldı! Defterlerimi, kalemlerimi çantama tıktırmaya başlıyorum ki, fen öğretmenimiz Formül Hasan, “Bir dakika çocuklar,” diyor. “Size bir şey söyleyeceğim.” Off! Bir ödev daha verecek herhalde.

“Bu gece olağanüstü bir durum olacak. Haberiniz var mı?”

Şaşırıyorum. Çok önemli bir şey olmalı. Yoksa dalgınlığıyla ünlü Formül’ün ruhu bile duymazdı. Herkes benimle aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, sınıftan çıt çıkmıyor.

Öğretmenimiz hayal kırıklığıyla başını sallıyor. “Çevrenizde olup bitenlerle daha fazla ilgilenmelisiniz.” Söyleyene bak! Güleceğim geliyor. Formül Hasan, “Bu gece Ay, Süper Ay olacak!” diye devam ediyor.

Nasıl? Süpermen gibi mi? Ay’ın, pelerini takıp, gözünde siyah gözlüklerle uçtuğunu hayal ediyorum. Öne doğru kaldırdığı yumruğunun ardından Güneş’e, “Ne o? Sıcaksın diye gelemeyeceğimi mi sandın?” diye soruyor. Belki de Örümcek Adam gibi, avucundan fıskırttığı bir ağla Dünya’yı yakalıyor, yavaş yavaş kendine doğru çekiyor ve baş aşağı durarak Dünya’daki bir kızı öpüyor. Yalnız, uzayın neresi üst, neresi alt, neresi ters, neresi düz?

Öğretmenimin sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. “Biliyorsunuz, Ay Dünya’nın etrafında elips şeklinde bir yörüngede döner. Bu gece hem dolunay, hem de bize en yakın olduğu konumda. Bu yüzden, her zamankinden daha büyük ve daha parlak gözükecek. Bu gece, Ay’ı gözlemenizi istiyorum. Yarın size izlenimlerinizi soracağım.”

Böyle ödeve can kurban! Fırılıyor. Bir an önce servise yetişmem gerek. Ya gene yalnızca Sarp’ın yanı boş kalırsa?

Nefes nefese minibüse geldiğimde, Defne’nin yanında yer olduğunu görüyor, rahatlıyorum.

Defne, çantasından çıkardığı simitleri ağzına tı-

kıştırırken, “Bu gece Süper Ay’ı seyredecek misin?” diye soruyor.

“Tabii,” diyorum, “böyle güzel ödev yapılmaz mı?”

Tam, ‘Sen seyretmeyecek misin?’ diye soracağım ki, onların zemin katta oturdukları ve evlerinden gökyüzünü göremedikleri geliyor aklıma. “Bak ne diyeceğim,” diyorum, “bize gelsene. Ay’ı birlikte seyredeyim. Teleskopumla!”

Defne öyle şaşırıyor ki, neredeyse ağzındaki simitleri yere düşürecek. “Senin teleskopun mu var?” diye soruyor hayretle. “Hiç söylememiştin!”

Kıkırdıyorum. “Yok, ama az sonra olacak.”

Defne bana inanmaz gözlerle bakıyor. “Nasıl?”

“Geçen gün internette seyrettim; bir çocuk kâğıt havlu rulolarından ve büyüteçlerden teleskop yapıyordu. Pek zor bir şeye benzemiyor.”

Defne, tombik ellerini çırpıyor. “Birlikte yapalım!”

“Tamam,” diyorum biraz da rahatlayarak. Genellikle internette seyrederken kolay gözükten şeyleri kendim denediğimde zorlanıyorum. Hele de, “Burada yapılmış var,” deyip, mükemmel bir kutuyu, dörtgeni ya da üçgeni önüme koymuyorlar mı, ben elimde makasla kalakalıyorum!

Servisten inince Defne, “Anneme haber verip geliyorum,” diyor.

Ben de eve girmeden, gidip gerekli malzemeleri alsam iyi olur. Kırtasiyecisi Ali Amca'ya doğru bir koşu tutturuyorum.

Dükkânın kapısından içeri daldığımda, o kadar nefes nefeseyim ki, konuşamıyorum.

“Dur hele deli oğlan, soluklan biraz. Sonra söylersin ne istediğini.”

“İki büyüteç istiyorum, biri büyük, biri küçük. Var mı?”

“Pek satılmıyor diye fazla getirmiyorum. Bir bakayım neler var... Hah, işte şurada! Al bakalım, tam da iki tane varmış. Ne yapacaksın bunlarla?”

“Teleskop yapacağım.”

“Teleskop mu? Vay canına! Nerden aklına geliyor bunlar a oğlum?”

Çok başarılı ama bir o kadar da mütevazı bir bilim adamı havasıyla, “Araştırıyoruz işte Ali Amca,” diyorum.

Çıkınca, kendime biçtiğim rolün havasına giriyor, dakikalarım çok kıymetliymişçesine eve kadar koşuyorum.

Ben eve vardıkdan az sonra da Defne damlıyor.

“Nefis kokuyor Ayşe Teyze!”

Gerçekten öyle. Annemin üzümlü kurabiyelerine kim karşı durabilir ki? Hele böyle buram buram kokarken! Üstelik biz de kurt gibi acıkmışken!

Hapur hupur yemeye başlıyoruz. Biz sofraday-

ken, Ayça geliyor yanımıza. Gözleri mahmur, üstünde pijaması.

“Aman da benim kızım uyumuş da uyanmış, güllere boyanmış,” diyerek, annem onu kucağına alıyor. Ayça biraz daha uyumak ister gibi, başını annemin boynuna yaslıyor.

“Okul nasıldı çocuklar?”

Off, anne! Biraz yaratıcı ol. Hep aynı soru. Kes-tirmeden yanıtlıyorum: “İyiymi.”

Defne, “Matematiği anlamadım,” diye sızlanıyor. “Ben anlatırım sana,” diyorum. “Kolay aslında.” Anneme, “Ödev için kâğıt havlu alabilir miyiz?” diye soruyorum.

“Tabii ki oğlum, niye soruyorsun?”

Başımınla tezgâhın üstünü işaret ediyorum. “Yerinde yok da, ondan.”

Annem, “Aa bitmiş!” diyor. Alt dolabı açıyor ve, “Bakalım nerdeymiş?” diyerek, içeri boşaltmaya başlıyor. Alüminyum folyolar, yağlıkâğıtlar derken, en sonunda aradığını buluyor. “Meğer en gerideymiş,” diye kıkırdıyor.

İki tane kapıp odama geçiyoruz.

Defne, “Kâğıtları ne yapacağız?” diye soruyor.

Masamın üstünü işaret ediyor; “Ruloları açıp kâğıtları şuraya koyalım,” diyorum.

Defne hoşnutsuz bir bakış atarak, “Fare yavrusunu kaybetse bulamaz burda,” diyor. “Onca kâğıt